

ת"פ 42935/07/17 - מדינת ישראל נגד א כ

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 42935-07-17 מדינת ישראל נ' כ
לפני כב' השופט מיכאל קרשן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א כ

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מור לרמן

הנאשם בעצמו, ב"כ עו"ד קובי פלומי

הכרעת דין

1. הנאשם, א כ יליד 1990, הודה בעובדות כתב אישום מתוקן בביצוע עבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

הודאתו של הנאשם נרשמה והנאשם הופנה לשירות המבחן על מנת שיחווה דעתו גם בסוגיית ההרשעה. המאשימה הודיעה מראש כי במקרה זה תעמוד על הרשעת הנאשם.

2. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלבנטיים לכתב האישום שירת הנאשם במשטרת ישראל בתפקיד ראש משמרת בתחנת שדות.

ביום 20.9.2016 נעצר המתלונן לאחר שדווח כי תקף את אמו, והובל על ידי שוטרים כשהוא אזוק לבית המעצר. בשלב מסוים החל המתלונן לנער בחוזקה את הסורגים בתא המעצר בו שהה. משלא שעה לבקשת הנאשם לחדול ממעשיו נכנס הנאשם לתא המעצר, דחף את המתלונן בכוח לעבר צדו האחר של החדר, הפילו ארצה והכהו באגרופים בכתפו, כשהוא רוכן מעליו. זאת עשה הנאשם בעוד המתלונן אזוק בידיו וברגליו.

עמוד 1

בהמשך נעמד המתלון על רגליו והמשיך להשתולל ולנער את הסורגים בתא המעצר. בתגובה לכך הושיב הנאשם את המתלון על ספסל שהיה במקום, בעוד המתלון אזוק כאמור בידיו וברגליו כשידיו מורמות מעלה, והצמיד את מכשיר השליטה החשמלי (הטייזר) לבטן המתלון תוך שביקש ממנו להירגע. המתלון סירב להירגע ואז הפעיל הנאשם את מכשיר הטייזר לעבר בטנו של המתלון. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלון[1] כוויות בבטנו, סימני חבלות ושריטות בגופו.

3. במסגרת הסדר הטיעון הוגשו בסופו של דבר שני תסקירים אודות הנאשם. מהתסקירים עולה כי הנאשם, רווק המתגורר עם בת זוגו, מושעה כיום מתפקידו עקב האירוע, עובד בעבודות גינון ומתנדב בבית איזי שפירא. לאחר שירותו הצבאי (במסגרת המשטרה) החליט להמשיך ולעבוד במשטרה. הנאשם עבד בתפקידי סיור במשך חמש שנים. הנאשם החל ללמוד לתואר בקרימינולוגיה, אך עקב פטירת אביו הפסיק לימודיו.

הנאשם נטל אחריות על ביצוע העבירה. לדבריו ביקש להשתלט על העצור שהתפרע בתא המעצר. לדבריו התקשה לזכור באופן ברור את פרטי האירוע ורק כאשר צפה באירוע המצולם הבין את חומרת מעשיו. הנאשם ביטא אמפתיה לנפגע העבירה וקושי רב להבין את התנהגותו, שלדבריו מנוגדת לערכים על פיהם פועל. הנאשם הביע מוטיבציה להשתלב בטיפול על מנת להבין את המקורות להתנהגותו האלימה. שירות המבחן הפנה את הנאשם לטיפול רגשי התואם את מצבו והנאשם עשה כן ומתחילת חודש דצמבר 2018 שולב בשיחות פרטניות בשירות המבחן (אם כי בשל קשיים ביורוקרטיים שונים טרם השתלב בפועל בטיפול).

לדעת שירות המבחן מאפייני האלימות שהפגין הנאשם מעידים על רמת סיכון נמוכה להתנהגות אלימה בעתיד ומידת החומרה של התנהגות זו (אם תתרחש) צפויה אף היא להיות נמוכה. נוכח כל האמור לעיל המליץ שירות המבחן לשלב את הנאשם במבחן למשך שנה וגיבש עבורו תכנית של"צ. כיון שמדובר בעבירה ראשונה עליה נוטל הנאשם אחריות, ולאור רצונו לחזור ולשרת במשטרה, המליץ שירות המבחן לבטל הרשעתו.

4. במסגרת הדיון לאחר קבלת התסקיר הגישה המאשימה את הצהרת נפגע העבירה (תע/1), בה טען המתלון כי עד היום סובל הוא מכאבים פיזיים ומצלקות כתוצאה ממעשי הנאשם, עוד טען המתלון כי נפגע גם נפשית, הוא חושש היום מכל לובש מדים, מטופל בפרדסיה ומוכר כנכה נפשית בשיעור של 100%. המתלון העיד גם בבית המשפט ובעדותו זו הובהר כי מצבו הנפשי הקשה אינו תולדה של מעשי הנאשם אלא קדם לכך.

תמצית טיעוני הצדדים

5. לדעת המאשימה (טיעוניה הוגשו בכתב וסומנו תע/3), בהינתן הערכים המוגנים המשמעותיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, וברמת הענישה הנוהגת (הופנית לפסיקה) נע מתחם העונש ההולם בעניינו בין מאסר על תנאי וצו של"צ עד למאסר קצר שיכול שירוצה בדרך של עבודות שירות. המאשימה מסכימה כי נוכח האמור בתסקירים מן הראוי לגזור על הנאשם עונש בתחתית מתחם העונש ההולם שהציעה, אך לטעמה אין מקום לקבל את המלצת שירות המבחן בנוגע להרשעת הנאשם.

6. ב"כ הנאשם, עו"ד קובי פלומי, עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן בנוגע להרשעת הנאשם. הוא עמד בהרחבה על נסיבותיו האישיות של הנאשם וטען כי מדובר באירוע בודד וחד פעמי במסגרת מילוי התפקיד. לדעת הסניגור הנאשם עבר את העבירה המנויה בכתב האישום המתוקן במסגרת הפעלת כוח מוצדק כלפי המתלונן וניתן להקל עמו כפי שמקלים עם שוטרים או חיילים שמבצעים עבירות במהלך אירוע מבצעי.

ההגנה הגישה פסיקה בסוגיית ההרשעה וכן ראיון שקילת פיטורין שנערך לנאשם עקב מעשיו (נע/2).

הנאשם בדברו האחרון אמר שאינו מתגאה במעשיו, עמד על הפגיעות שכבר ספג וביקש לבטל את הרשעתו באופן שיאפשר לו לשוב ולשרת במשטרה.

דין והכרעה

7. הנאשם, שוטר ששימש ראש משמרת בתחנת שדות, תקף מספר פעמים עצור שהיה נתון להשגחתו בבית המעצר. מעשי התקיפה בוצעו על ידי הנאשם כלפי אדם שהיה אזוק בידיו וברגליו. כאמור בכתב האישום המתוקן מעשי התקיפה הותירו חבלות בגופו של העצור, אך כיוון שבמסגרת הסדר הטיעון נמחקה מכתב האישום העבירה של תקיפה הגורמת חבלה לא ראיתי לייחס משקל לנתון זה.

8. הלכה למעשה מסכימים הצדדים בעיקרו של דבר על התוצאה העונשית הראויה במקרה דנן, דהיינו צו מבחן וצו של"צ. המחלוקת העיקרית ביניהם נוגעת לנושא ההרשעה, ובמחלוקת זו אין מנוס אלא להכריע כעמדת המדינה.

9. הנאשם שלפניי הוא שוטר שביצע מעשה אלימות כלפי המתלונן במסגרת תפקידו. הוא ביצע את מעשהו כלפי אדם אזוק השוכב על הארץ. ככלל, אין מקום לדעתי לשקול במקרים מעין אלה ביטול הרשעה, משום שהאינטרס הציבורי הטמון בהרשעת שוטרים שכך פעלו חזק במיוחד. בעניין זה יש לקבל את עמדת המדינה בנוגע להרתעת ציבור לובשי המדים הכחולים והעברת מסר לציבור הכללי - כי על מעשים מן הסוג שביצע הנאשם כאן לא ניתן לעבור לסדר היום.

10. אכן, כפי שצינתי בת"פ (כ"ס) 32388-09-17 **מדינת ישראל נ' אסייהין** (28.11.2018), בו החלטתי באופן חריג להימנע מהרשעת שוטר שביצע עבירת אלימות כלפי אזרח (יצוין כי ערעור המדינה על החלטה זו תלוי ועומד כעת לפני בית המשפט המחוזי), פסיקה עקבית של בתי המשפט מלמדת על קו כמעט אחיד של הרשעת שוטרים שביצעו עבירות אלימות כלפי אזרח בעת מילוי תפקידיהם [רע"פ 8241/13 **ברדה נ' מדינת ישראל** (25.3.2014); ע"פ (חי') 43484-04-15 **מדינת ישראל נ' שחר** (14.5.2015); ע"פ (י-ם) 45107-11-17 **כץ נ' מדינת ישראל** (29.4.2018); ע"פ (מרכז) 13622-12-14 **קשתי נ' מדינת ישראל** (8.4.2015); ע"פ (ת"א) 22421-06-12 **מדינת ישראל נ' כהן** (31.10.2012)].

במקרים המעטים בהם החליטו בתי המשפט להימנע מהרשעת שוטרים שנהגו כך היה זה לרוב כאשר מעשיהם היו קלים משמעותית. כך, למשל, בת"פ (שלום ת"א) 36263-03-17 **מדינת ישראל נ' שלם** (6.6.2018), בו החליט בית המשפט להימנע מהרשעת שוטר שבמהלך סיור בדרום תל אביב הכשיל אדם באמצעות רגלו ואף היכה אותו קלות, הבהיר בית המשפט שם כי מצב הדברים היה כנראה שונה אם האלימות הייתה מופנית כלפי אדם אזורי, כבענייננו.

11. אמנם נראה כי הרשעת הנאשם מהווה חסם משמעותי ליכולתו לשוב לשירות במשטרת ישראל (סיכום הראיון נע/2 העומד לכאורה בסתירה לעמדה הכללית שהציגה המאשימה במסגרת תע/3), אולם כאמור לעיל כבד משקלו של האינטרס הציבורי במקרה דנן ממשקלו של אינטרס הפרט.

12. אין אפוא מנוס מדחיית בקשת הנאשם להימנע מהרשעתו בדין.

אני מרשיע את הנאשם, על יסוד הודאתו לפניי בעובדות כתב האישום המתוקן ביום 25.4.2018 בעבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה היום, כ"ז אדר ב' תשע"ט, 03 אפריל 2019, במעמד הנוכחים.

[1] יצוין כי בכתב האישום המתוקן נרשם בטעות כי החבלות נגרמו לנאשם.